

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 761/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Škultétyho 3, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2015 osobne doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Škultétyho 3, Košice,

ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 598/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že v napadnutom konaní sa oprávnený (██████████) domáha proti povinnému v 1. rade (██████████) a povinnej v 2. rade (sťažovateľka) vymoženiu povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne 248 954,39 €. V rámci napadnutého exekučného konania podala sťažovateľka 8. septembra 2009 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyššou súdnou úradníčkou č. k. 48 Er 5987/2008-31 z 1. júla 2008 (ďalej aj „uznesenie z 1. júla 2008“), ktorým bol zamietnutý návrh povinných na zastavenie exekúcie.

Podľa sťažovateľky *„Zbytočné prietahy v konaní nastali preto, lebo o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu odporcu z 08. 09. 2009 vo veci sp. zn. 48 Er 5987/2008-31 z 1. júla 2008, ktorým vyššia súdna úradníčka odporcu zamietla návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, odporca nerozhodol, ani do júla 2015.*

Toto tvrdenie priamo vyplýva z uznesenia OS KE II z 17. 7. 2015, a z Uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 28. 1. 2015 č. k. 14 CoE/428/2014-1347 a taktiež z priebehu konania. ...

V priebehu 8 rokov odporca vykonával neefektívne úkony, ktoré nesmerovali k odstráneniu sťažovateľkinej právnej neistoty, ani k náprave protiprávneho stavu vo veciach jej vlastníckych práv...

Sťažovateľka poukazuje na to, že návrh na exekučné konanie vo veci sp. zn. 48 Er 598/2008 začalo dňa 18. 03. 2015 (správne má byť 2008, pozn.) a je voči nej vedené dodnes, výlučne v dôsledku obzvlášť závažnej trestnej činnosti v trestnom konaní pre obzvlášť závažný zločin iných osôb v ktorom obaja s manželom majú postavenie osôb poškodených. ...

Sťažovateľka, ako povinná v 2. rade podala 15. mája 2008 súdu návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57, § 58 EP. Namietala v ňom, že odporca udelil poverenie na vykonanie

exekúcie z 15. 04. 2008 bez toho, aby vec splňala náležitosti predpokladané v ustanovení § 44 ods. 2 EP a že exekučné konanie č. 48 Er 598/2008, EX 127/2008 obsahovalo neodstrániteľné nedostatky podmienok súdneho konania – absenciu právneho titulu.

... Namiesto riadneho preskúmania veci a zastavenie exekúcie proti sťažovateľke aj bez návrhu povinného, vyššia súdna úradníčka o návrhu sťažovateľky rozhodla tak, že zastavenie exekúcie uznesením z 1. 7. 2008 pod č. k. 48 Er 598/2008-31 zamietla. V odvolaní proti uzneseniu podala sťažovateľka ako povinná v 2. rade okresnému súdu 08. septembra 2009 v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom mal súd povinnosť rozhodnúť podľa § 374 ods. 3 O. s. p. bez zbytočného odkladu.

Sťažovateľka vytýka odporcovi, že od 18. marca 2008, keď bolo začaté ex. konanie č. 48 Er 598/2008 až do júla 2015 neodstránil závadný protiprávny stav, pretože nepreskúmal exekučný titul a neodstránil rozpor so zákonom ani podľa § 44 ods. 2 EP, a ani podľa § 57, § 58 EP v spojení s § 45 ZoRK a exekúciu aj bez návrhu nezastavil pri tom, že mal tú povinnosť ex offo.

... Odporca taktiež opakovane od 08. 09. 2009 do júla 2015 neodstránil závadný protiprávny stav, pretože na odvolanie sťažovateľky zo dňa 08. 09. 2009 proti uzneseniu z 01. 07. 2008, ktorým vyššia súdna úradníčka zamietla jej návrh na zastavenie exekúcie, žiadnym zákonným spôsobom nereagoval. Namiesto toho odporca vykonal zmätočný úkon odklad vykonateľnosti exekúcie uznesením z 06. 06. 2014 č. k. 48 Er 598/2008-1267, čím vznikli ďalšie zbytočné prieťahy súdneho konania.“

Sťažovateľka upriamuje pozornosť na uznesenie Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE 428/2014-1347 z 28. januára 2015, ktorým usmernil okresný súd, aby v napadnutom konaní „vzhľadom na odstup času od podania odvolania povinnými v 1. a 2. rade, ako aj rozsahu nových listinných dôkazov produkovaných po doručení odvolania“ rozhodol o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2008.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že «Až po usmernení nadriadeným súdom odporca

- po uplynutí 7 rokov a 4 mesiacov od začiatku exekúcie č. k. 48 Er 598/2008 preskúmal exekučný titul – rozhodcovský rozsudok a konštatoval jeho rozpor so zákonom

(§ 34 ods. 4 veta 2 ZoRK a nasl.) pretože neobsahuje ani materiálne, ani formálne náležitosti právneho titulu pre výkon exekúcií.

- preskúmal a vyvodil, že rozhodcovský rozsudok – „titul“ na podklade ktorého boli vykonávané od 2007 roku dva exekučné konania, ani sťažovateľke, ani jej manželovi nebol doručený.

Preto dňa 17. 7. 2015 uznesením č. 48 Er 598/08-1369 rozhodol o odvolaní sťažovateľky voči uzneseniu v. s. ú. z 1. 7. 2008 tak, že exekúciu zastavil. Pritom k právoplatnosti predmetného rozhodnutia odporcu z 17. 5. 2015 (správne má byť 17. 7. 2015, pozn.) ani ku dňu podania tejto sťažnosti Ústavnému súdu nedošlo.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 48 Er 598/2008, EX 127/2008, porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ] Ústavy súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 tisíc Eur..., ktoré je jej Okresný súd KE II povinný vyplatiť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

3. Okresný súd Košice II je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ]... náhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44 € na účet advokátky JUDr. Dariny Solárovej...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov, a to aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru tým, že okresný súd o jej odvolaní z 8. septembra 2009 proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2008 vydanému vyššou súdnou úradníčkou nerozhodol v primeranej lehote.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

V súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do ústavou chránenej sféry sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv

d'alej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k preťahom v namietanom konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V posudzovanej veci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (9. októbra 2015) okresný súd v napadnutom konaní už nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže v tom čase už o odvolaní sťažovateľky z 8. septembra 2009 proti uzneseniu okresného súdu z 1. júla 2008 rozhodol uznesením č. k. 48 Er 598/2008-1369 zo 17. júla 2015 tak, že exekúciu zastavil. Predmetné rozhodnutie okresného súdu bolo sťažovateľke doručené 31. augusta 2015, t. j. ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (m. m. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2015